

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.075/2025/4.

A felperes:

Felperes1 (cím2)

A felperes jogi képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd

(cím4)

Az alperes:

Alperes1 (cím3)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím6)

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, 4.P.20.142/2025/4. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes; 5.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 330.200 (háromszázharmincezer-kettőszáz) forintra, az államnak járó, az elsőfokú ítéletben írt módon fizetendő eljárási illeték összegét pedig 31.500 (harmincegyezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek tizenöt napon belül 165.100 (százhatvanötezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára a jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illeték megfizetése során a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Alperes1 című napilapban 2025. február 5-én „Tisztogató a párt1-vezetésében?” címmel cikk jelent meg. Ebben a sajtószerv azt állította, a párt1 a napokban azt is bejelentette, hogy „Felperes1 is visszatér a fedélzetre”, és ő fogja irányítani a párt1-szigeteket. A párt élvonalába visszatérő Felperes1ről már eddig is lehetett tudni, hogy annak idején politikus1 főtanácsadója volt, és ő tartotta a kapcsolatot a politikus2-kormánnyal is. A tudósítás állította továbbá, hogy 2010 után a felperesnek korrupciós ügyek miatt kell felelnie, végül felmentették.

[2] A Alperes1 impresszuma szerint a szerkesztőség székhelye cím3 Kiadója a cég1 Zrt., amelynek székhelye: cím7

[3] A felperes 2025. március 5-én helyreigazítás iránti kérelemmel élt, melynek címzettjeként a Alperes1 Szerkesztőségét, illetőleg törvényes képviselő1 főszerkesztőt jelölt meg. A kérelmet a felperes az cím7 sz. címre küldte meg. A küldemény átvétele 2025. március 12-én történt meg.

[4] Mivel a helyreigazítás iránti kérelem eredményre nem vezetett, a felperes a Alperes1 alperessel szemben sajtóhelyreigazítás iránt élt keresettel. Kérte a törvényszéket, az alperest az alábbi tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére kötelezze:

„A Alperes1 napilapban a 2025. február 5. napján „Tisztogató a párt1-vezetésben?” címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy Felperes1 egykor politikus1 főtanácsadója volt, és a politikus2-kormányral is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy Felperes1nek korrupciós ügyek miatt kell felelnie.”

Kérte, a bíróság az alperest arra kötelezze, hogy a helyreigazító közleményt a kifogásolt cikkel azonos betűmérettel, félkövér betűtípussal a Alperes1 című napilap 7. oldalán öt napon belül jelentesse meg, kommentár nélkül, „Felperes1vel kapcsolatos valótlan híresztelés miatti helyreigazító közlemény” felvezetéssel.

Kérte az alperes kötelezését perköltsége megfizetésére, azzal, hogy az ügyvédi munkadíj körében óránként 160 EUR/ÁFA összeget számított fel.

[5] A felperes kiemelte, a sérelmezetti állítások valótlanok, ilyen jellegű kapcsolatai már csak életkorából kiindulva (akkoriban egyetemen tanult) sem voltak, korrupciós ügy miatt pedig büntetőeljárás soha nem volt. Hangsúlyozta, a helyreigazítás iránti kérelem címzettje a szerkesztőség volt, a helység2i cím megjelölése csupán adminisztrációs hiba volt. Álláspontja szerint az előzetes eljárás csak akkor nem fogadható el érvényesnek, ha a címzett nem beazonosítható.

[6] A perfelvétel lezárását megelőzően tett nyilatkozata szerint a helyreigazítási kérelmet a kézbesítésre vonatkozó szigorú szabályok szerint az átvételre jogosult vette át, amit igazol a tértivevény. Mindemellett az állítását igazoló okiratot nem csatolta, és bizonyítási indítványa sem volt.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kérte a felperes marasztalását perköltségében. Csatolta a 2025. április 1-jén kelt megbízási szerződést, melynek értelmében a megbízás teljesítésével kapcsolatban minden megkezdett ügyvédi munkaóra után a jogi képviselő 65.000 forint + ÁFA munkadíjra jogosult; az ellenkérelem elkészítésére fordított ügyvédi munkaórát összesen nyolc órában jelölte meg.

[8] Kiemelte, hogy a Pp. 495. § (1) bekezdése alapján az érintett személy vagy szervezet az általa vitatott közlemény közzétételétől számított harminc napon belül a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírügynökségtől (a továbbiakban együtt: sajtószerv) írásban kérheti a vitatott közlemény közzétételét. A felperes ehhez képest nem igazolta, hogy helyreigazítási kérelmét az alperesként megjelölt szerkesztőséghez határidőben eljuttatta volna. Az cím7 sz. címen nem a szerkesztőség található, hanem a kiadó székhelye. A kereset elutasítását arra alapítottnak is kérte, hogy a kifogásolt közlemények egy aktuális közéleti vitához, társadalmi vitához kapcsolódtak, és ennek keretében, az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdéséből fakadó jogával élve jelentette meg a perbeli cikket.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 forint perköltséget, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 36.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

[10] Határozatának indokolásában felhívta a sajtószabadságról és a médiatartalmaik alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) és (2) bekezdéseit, s mindenekelőtt azt szögezte le, a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontján alapulóan a kereset (helyesen: a keresetlevél) visszautasításának nem volt helye. Kiemelte, hogy a napilap impresszumából megállapíthatóan a szerkesztőség címe helységi¹-ben van, ugyanakkor a kérelmet a szerkesztőség megjelölésével a felperes a kiadó helységi²-i címére postázta. Ez az eljárás nem megfelelő, hiszen a perben megjelölt alperes személyéhez kell kötni a megelőző eljárás közleményét, illetve a közleményt az alperes székhelyére, tehát a szerkesztőség helységi¹-i címére kell megküldeni. A bírói gyakorlat szerint a helyreigazítás iránti kérelem címzettje, illetve szabályosan kézbesített címzettje, valamint az alperes személye kell, hogy egymást fedjék, a felperesnek pedig a sajtótermék impresszumában közölt adatokból kell kiindulnia.

[11] A törvényszék a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest 500.000 forint perköltség (ügyvédi munkadíj) megfizetésére az alperesnek. Számításba vette, hogy az alperest képviselő ügyvéd a tárgyaláson nem jelent meg, megelőzően csupán egy három oldalas ellenkérelmet csatolt, illetve felszámította az érvényesíteni kívánt ügyvédi munkadíjat. Hivatkozással a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 5. – 7. §-aira, úgy ítélte meg, hogy a háromoldalas ellenkérelemhez képest a felszámított nyolc óra munkaidő kirívóan aránytalan, eltúlzott, ezért az igényelt munkadíjat mérsékelte. A le nem rótt kereseti illeték viseléséről a Pp. 101. §-a alapján döntött.

[12] Az ítélet ellen a felperes fellebbezett; elsődlegesen annak megváltoztatását és kereseti kérelmének megfelelő határozat hozatalát, továbbá az aleres kiadója, a cég¹ Zrt.. 896.000 forint + ÁFA = 1.137.920 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezését kérte. Másodlagosan a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla őt az alperesnek 65.000 forint + ÁFA = 82.550 forint elsőfokú perköltség, valamint az államnak 31.500 forint le nem rótt kereseti illeték megfizetésére kötelezze.

[13] Álláspontja szerint a törvényszék ítélete sérti a Pp. 496. § (1) bekezdését, ugyanis tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a perindítást nem előzte meg a sajtószerv előtti kötelező eljárás. Helyreigazítás iránti kérelmét az alperes szerkesztőségnek címezte, a Alperes¹ Szerkesztőségét és törvényes képviselő¹ főszerkesztőt jelölte meg, a kérelmet a közlemény közzétételétől számított harminc napon belül írásban, ajánlott küldeményként postázta, s azt az alperes meghatalmazottja át is vette. Tény, hogy a szerkesztőség impresszumban feltüntetett címe helyett a kiadó impresszumban feltüntetett székhelyére küldte meg helyreigazítás iránti kérelmét, amiből azonban nem következik, hogy az előzetes kötelező eljárás nem került lefolytatásra. Az impresszumban feltüntetett kiadó székhelyén a kérelmet átvették, a tértivevényen a „meghatalmazott” átvévőként szerepel, azaz a küldeményt arra jogosult személy vette át. Az átvétel után a küldemény visszaküldésre nem került, illetve jelzést sem kapott a címzett részéről annak kapcsán, hogy azt téves címre küldték volna meg. A postai szolgáltató a kiadó székhelyén a szerkesztőséghez címzett iratok átvételére szigorú követelményeket kielégítő meghatalmazással rendelkező személynek adta át a helyreigazítás iránti kérelmet, megtartva a postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai

szolgáltatók általános szerződési feltételeiről és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételeken szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet 19. §-ában előírt feltételeket. A küldeményt tehát nem illetéktelen személy, hanem a Pp. 449. § (1) bekezdésének második mondata szerinti, a sajtótermékért szerkesztőségi felelősséget viselő jogi személy részére kézbesítették, ekként a kérelem joghatályos volt. Az a körülmény, hogy a meghatalmazott személy a szerkesztőségnek címzett levelet a kiadó székhelyén átvette, arra utal, hogy a kiadó és a szerkesztőség viszonyában is olyan belső struktúra érvényesül, hogy a szerkesztőségnek címzett leveleket a kiadó címén (székhelyén) meghatalmazással átveszik, és azt a szerkesztőség részére nyilvánvalóan továbbítják. E vélelem következik a Pp. 499. § (1) bekezdésében foglalt abból a szabályból is, mely szerint a kiadó a sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személy, így kötelezettsége is a szerkesztőségnek érkezett levelek, helyreigazítás iránti kérelmek átvétele. Az Smtv. 1. § 7. és 8. pontjai szerinti definíciók alapján a szerkesztőség médiatartalmú szolgáltatónak minősül, miként a kiadó is. Az Smtv. 21. § (1) bekezdése értelmében pedig a médiatartalom-szolgáltató az Smtv.-ben foglaltak megtartásáért felelősséggel tartozik, azaz mind a szerkesztőség, mind a kiadó címére (de a szerkesztőség nevére) megküldött helyreigazítás iránti kérelem joghatályosan teljesített előzetes eljárási cselekmény, amely nem vonhatja maga után a Pp. 496. § (1) bekezdése szerinti visszautasítás következményét. A bírói gyakorlat szerint megfelel a rendeltetésszerű joggyakorlásnak, ha a felperes vélelmezi, hogy a sajtótermékért a kiadó visel szerkesztői felelősséget, és hozzá intézi az előzetes helyreigazítási kérelmet. Azt pedig alappal tekintette, hogy a szerkesztői felelősséget az érintett napilap tekintetében a kiadó viseli, amiről – más ügyből fakadóan – az elsőfokú bíróságnak hivatalos tudomása is volt. A napilap kapcsán a kiadó, mint jogi személy nemcsak jogi, hanem szerkesztői felelősséget is vállalt, hiszen soha nem vitatta, hogy ő maga lehetne az alanya a Pp. 499. § (1) bekezdés második mondata szerinti, a szerkesztői felelősséget viselő természetes vagy jogi személyt érintő perköltség kötelezésnek. A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság (NMHH) által vezetett hatósági nyilvántartásban a Alperes1 napilap vonatkozásában a kiadó nevéként a cég1 Zrt.-t jelölték meg; a nyilvántartásban a szerkesztőség címe nem szerepel.

[14] Fontos körülmény szerinte, hogy a szerkesztőség „címét” sem az említett hatósági nyilvántartásnak, sem a sajtótermék impresszumának nem kell tartalmaznia, azaz nincs olyan, törvény által megkövetelt nyilvános adat, mely a „szerkesztőség címe” volna.

[15] Utalással a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.784/2014/5. számú ítéletére (megjelent: BDT2015.3372.), a felperes hangsúlyozta, a bírói gyakorlat szerint csak akkor nem tesz eleget a jogosult a kötelező előzetes eljárást előíró törvényi rendelkezésnek, ha nem az impresszumban közölt adatokat tünteti fel a postai küldeményen, és ezért a postai szolgáltató „cím nem azonosítható” jelzéssel küldi azt vissza. A jelen esetben ugyanakkor az impresszumban feltüntetett egyik címre, a kiadó székhelyre küldte meg helyreigazítás iránti kérelmét, amit a posta részére nem is kézbesített vissza, a cím azonosítható volt, a címzett a küldeményt át is vette. Az impresszumban feltüntetett, a szerkesztőségnek címzett, de az impresszumban szereplő bármelyik címre elküldött helyreigazítás iránti kérelem ekként joghatályos kérelem, figyelemmel arra, hogy a kiadó székhelyre elküldött küldemény tartalmáról a szerkesztőségi felelősséget viselő személy, azaz a szerkesztőség értesül, így a sajtószerv előtti, perindítást megelőző kötelező eljárás megtartottnak minősül.

[16] A felperes kifejtette azt is, hogy az alperes, illetve kiadója súlyosan megszegte a Ptk. 1:3. § szerinti jóhiszeműség és tisztesség elvét, valamint a Ptk. 1:4. §-ában írt elvárható magatartás követelményét akkor, amikor őt nem tájékoztatta arról, hogy a helyreigazítás iránti

kérelmet tartalmazó levél címzését tévesnek ítéli, valamint nem intézkedett az alperes, mint szerkesztőség, illetve a főszerkesztő nevére címzett küldemény alapján a törvényes ötnapos határidőn belül a helyreigazító közlemény közzétételéről. Köztudomású, hogy a cég1 Zrt.-nél központi szerkesztés történik, hiszen a jelen per tárgyát képező kijelentést tartalmazó írás azonos címmel és szó szerint azonos tartalommal a kiadásában megjelenő valamennyi vármegyei napilap 2025. február 5-i számának 7. oldalán megjelent, miként a cég1 Zrt.. tartalomszolgáltatóhoz tartozó valamennyi összes hírportálon is azonos időpontban, azonos tartalommal és azonos címmel jelentek meg írások. A kiadóhoz, mint tartalomszolgáltatóhoz tartozó további online hírportálok (www.hirportal2.hu, www.hirportal3.hu) ugyancsak közzétették a per tárgyát képező kijelentéseket. Mindez arra utal, hogy a szerkesztés nem helyi szinten, hanem a helység2i központban történik.

[17] A felperes megjegyezte: álláspontját támasztja alá az állandóan követett bírói gyakorlat. Ennek kapcsán a GyőriÍtéltábla Pf.20.281/2013/3. számú, valamint a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.736/2009/3. számú határozataira hivatkozott.

[18] A felperes véleménye szerint a terhére megállapított ügyvédi munkadíj is eltúlzott. A megítélt összegből az következik, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által felszámított nyolc helyett hat ügyvédi munkaórát fogadott el, annak ellenére, hogy ő maga egy munkaórát ismert el. A törvényszék nem indokolta meg, hogy a nyolc munkaóra számított ügyvédi munkadíj miért volt kirívóan aránytalan, és a hat órányi tevékenységre vonatkozó ügyvédi munkadíj mértéke miért nem az. Mindemellett az elsőfokú bíróság megsértette a R. 4. § (1) bekezdésében foglaltakat, amikor részletesen, tartalmi elemzéssel nem indokolta, hogy a felszámított munkadíj mely körülmények alapján nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A törvényszék nem értékelte az elvégzett munka mennyiségét és egyedi jellemzőit, hanem pusztán általános megállapítást tett. Ezzel szemben jelentősége van annak, hogy az alperes ellenkérelme három olyan, a jelen per eldöntése szempontjából inadekvát, álláspontját alá nem támasztó eseti döntésre hivatkozott, a perbeli jogkérdés, a helyreigazítás iránti kérelem címzése tekintetében pedig semmilyen megállapítást nem tett. Az ügy érdemét tekintve az alperes kizárólag alkotmánybírói határozatokat citált, s egy oldal terjedelemben az Smtv. 10. §-át hívta fel. Megjegyezte továbbá, a jelen perrel azonos tárgykörben indult további tizenhat per közül tizenhárom perben az alperes a jelen perben előterjesztett ellenkérelemmel azonos tartalmú, háromoldalas ellenkérelmet nyújtott be, s minden esetben nyolc ügyvédi munkaórát számított fel. A két nap alatt benyújtott tizenhárom ellenkérelem tekintetében, amennyiben hat munkaórát számítunk, az összesen hetvennyolc órát tesz ki, azaz két munkanap alatt nem teljesíthető. Megjegyezte továbbá, hogy a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben a szerződés tárgyaként a jelen peres eljárásra utalás nincs, így az alperes a R. 2. § (1) bekezdése szerint ügyvédi munkadíj követelése alapját nem is igazolta.

[19] A felperes kifejtette, önmagában az a körülmény, hogy az alperes az írásbeli ellenkérelméhez olyan ügyvédi megbízási szerződést csatolt, melyen az alperesi képviselőt ellátó ügyvédi iroda nem az alperesi szerkesztőséggel, hanem a kiadóval kötött, ugyancsak igazolja, hogy valójában a szerkesztői felelősséget vállaló személy nem az alperes, hanem a cég1 Zrt.. kiadó.

[20] A felperes kifejtette, azzal, hogy az elsőfokú bíróság öt 36.000 forint feljegyzett kereseti illeték megfizetésére kötelezte az államnak, megsértette az illetékekről szóló 1990.

évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdésének b) pontja első fordulátát, valamint 42. § (1) bekezdésének ab) pontját. E rendelkezések szerint az eljárás tárgyának értéke az Itv. 39. § (1) bekezdésében foglaltak szerint nem állapítható meg, ekként az illeték alapja 600.000 forint, melyen alapulván 31.500 forint illetéket kell megfizetni.

[21] A felperes másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj igényét hat munkaóraóra vetítve 160 EUR/óra + ÁFA összegben határozta meg, mely mindösszesen 498.945 forintnak felel meg.

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen tárta fel, a feltárt bizonyítékokból pedig okszerű következtetéseket vont le. A Pp. 495. § (1) bekezdésének és 496. § (1) bekezdésének egybevetéséből az következik, hogy az érintett félnek a perben alperesként álló személytől kell helyreigazítást kérnie. Azt, hogy kitől kérhető helyreigazítás, és kivel szemben kell a pert megindítani, a médiatartalom típusa dönti el, s ebben a körben a felperesnek nincs választási lehetősége. Mivel az adott esetben egy napilapban megjelölt cikk közlését sérelmezte, a napilap, mint sajtótermék szerkesztőségétől kellett kérnie a pert megelőzően helyreigazítás közzétételét, ugyanakkor e kérelmen nem a szerkesztőség címét jelölte meg. A sajtótermék kiadója a sajtótermék szerkesztőségével nem azonos, márpedig a napilap papír alapú impresszuma egyértelmű tájékoztatást nyújtott, hogy a kiadó címére a helyreigazítási kérelem nem küldhető meg. Annak, hogy a cég1 Zrt.. kiadó felügyelete alatt álló sajtószervek vonatkozásában történik-e központi hírszerkesztés és kiosztás, vagy sem, nincs jelentősége, figyelemmel arra, hogy a sajtószerv kiadója nem minősül helyreigazítás iránt perelhető sajtószervnek, így az ő címére megküldött helyreigazítási kérelem nem tekinthető szabályszerűnek. Hivatkozással a Kúria Pfv.IV.21.990/2016/4. számú ítéletére, hangsúlyozta, a bíróság méltányos eljárása sem terjedhet annak elfogadásáig, hogy a felperes meg se kísérelje annak valószínűsítését, hogy az előzetes kérelem nyilvánvalóan helytelen címzése ellenére a kifogásolt közlést hordozó sajtótermék szerkesztőségéhez eljutott. Emellett a felperes, bár hivatkozott arra, hogy helyreigazítási kérelmét a kiadó címén meghatalmazott vette át, a meghatalmazás bizonyítékát nem csatolta. E bizonyíték áttanulmányozása nélkül önmagában a meghatalmazotti átvétel ténye nem támasztja alá a felperes állítását, hiszen az történhetett akár tévedésből vagy figyelmetlenségből is. Előadta továbbá azt is, hogy a felperes által megjelölt postai küldeményhez kapcsolódó feladóvevényen, kézbesítési igazoláson nem az ő neve, címe szerepelt, hanem azon a párt2 nevet jelölték meg, a feladó címeként pedig a cím8 szerepelt.

Az alperes kérte az ítéltáblát, kötelezze a felperest másodfokú perköltsége megfizetésére. A R. 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, két ügyvédi munkaóra számításba vételével kérte a felperes kötelezését, azzal, hogy általános forgalmi adó felszámítására kötelezett.

[23] A fellebbezés a per fő tárgyát érintően alaptalan, míg a perköltség vonatkozásában részben alapos.

[24] Az ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[25] A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék a per eldöntéséhez szükséges körben a tényállást helytállóan állapította meg, s helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a sajtószerv előtti kötelező előzetes eljárás hiányában a kereset elutasításának van helye.

[26] A Pp. 495. § (1) bekezdéséből következően az érintett személy az Smtv. szerinti helyreigazító közlemény közzétételét írásban a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírügynökségtől (együttesen: a sajtószervtől) kérheti írásban, az általa vitatott közlemény közzétételétől számított harminc napon belül. E § (2) bekezdése értelmében a sajtószerv az ott meghatározott kivételektől eltekintve a helyreigazítás közzétételét nem tagadhatja meg, azonban e kötelezettség csak akkor terheli őt, ha a kérelem a határidőn belül írásban megérkezett.

[27] Az érintett által nem megfelelően előterjesztett előzetes helyreigazítási kérelem a következetes bírói gyakorlat szerint a kereset elutasításához vezet.

[28] Azt a médiatartalom típusa dönti el (Smtv. 1. § 7. pont), hogy a jogszabályban meghatározott kötelezettek közül kitől kérhető kizárólagosan a helyreigazítás, s kivel szemben kell a pert kezdeményezni (Fővárosi Ítéltábla 32.Pkf.25.003/2017/2. számú végzése – megjelent: BDT2018.3898.); ekként a Alperes1 napilap esetében a helyreigazító közlemény közzétételét a felperes helyesen a sajtótermék szerkesztőségétől kérte. A helyreigazítás iránti kérelemről ugyanakkor a sajtó-helyreigazítás iránti jogviszony kötelezettjének, a szerkesztőségnek tudomást kell szereznie. A Legfelsőbb Bíróság PK.13. számú, a Kúria 1/2017. PJE határozata folytán a Pp. vonatkozásában is irányadó állásfoglalásában rögzítette, hogy ilyen per csak akkor indítható, ha a helyreigazítást kérő kérelme az előírt harmincnapos határidőn belül a sajtószervhez megérkezik. E határidő a sajtó-helyreigazításhoz fűződő jog megalapozásával függ össze, és anyagi jogi jellegű.

[29] Az adott esetben a napilap impresszuma pontos eligazítást adott a sajtószerv címéről, ezért a felperes nem hivatkozhat arra, hogy azt nem ismerhette meg. A szerkesztőség elérése, az igényérvényesítés lehetősége az impresszum alapján egyértelműen biztosított volt, így a felperes a szerkesztőséget a helyreigazítás iránti kérelem előterjesztése előtt felderíthette (Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.089/2025/6-II. számú ítélete). Abban az esetben, ha a sajtótermék (Smtv. 1. § 6. pont) impresszuma nem tartalmazna erre vonatkozó adatot, nem lennének átháríthatók ennek jogi következményei a helyreigazítást kérőre (Fővárosi Ítéltábla 1.Pkf.25.603/2023/2. számú végzése – megjelent: BDT2024.4740.).

[30] Mindebből következően nincs jelentősége annak, hogy a kiadó vállalt-e szerkesztői felelősséget, miként annak sem, hogy az NMHH által vezetett hatósági nyilvántartás milyen adatokat tartalmaz, illetőleg, hogy a cég1 Zrt.. kiadásában megjelenő sajtótermékek esetében a szerkesztés központilag történik-e. Az ítéltábla mindemellett megjegyzi, annak ellenére, hogy a bizonyítási érdek az oldalán határozható meg [Pp. 265. § (1) bekezdése], a felperes csupán állította, de nem igazolta, hogy a helyreigazítási kérelmet a szerkesztőség meghatalmazottjaként annak átvételére jogosult személynek kézbesítették. Mindezen túlmenően a kiadó felróható magatartására az adott körülmények között a felperes alappal nem hivatkozhat, már csak azért sem, mert – figyelemmel a postázás dátumára – amennyiben a kiadó közli is a felperessel, hogy a kötelező előzetes eljárás szabályszerűségét

vitatja, úgy sem lett volna mód a kérelem sajtószerv részére határidőben történő megküldésére.

[31] A másodfokú bíróság megjegyzi, az alperesnek a fellebbezési ellenkérelemben foglalt azon érvelése, hogy a helyreigazítási kérelem feladója nem a felperes, hanem a párt2 neve volt, az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott tény, s mivel az alperes nem adta elő, ezt miért csupán a fellebbezési eljárásban érvényesíti először, a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem volt számításba vehető.

[32] Mindezek miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyát érintően a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján jóváhagyta.

[33] Az alperes javára megítélt ügyvédi perköltség (ügyévi munkadíj) tekintetében a másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a R. 2. § (1) bekezdésének a) pontja szerint az alperes ügyvédi költségként a közte és a jogi képviselő között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj felszámítására jogosult volt. A R. 4. § (1) bekezdése alapján helyesen járt el a törvényszék, amikor az aránytalan mértékben felszámított munkadíj összegét a felperes kérelmére mérsékelte. Mulasztott ugyanakkor azzal, hogy döntését részletesen nem indokolta, és tartalmi elemzéssel részletesen nem támasztotta alá, hogy a felszámított munkadíj – figyelemmel az elvégzett munka mennyiségére és egyedi jellemzőire – mely körülmények alapján nem állt arányban a ténylegesen elvégzett tevékenységgel.

[34] Ezzel összefüggésben irányadó volt, hogy a R. 4. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a 2. § (1) bekezdése alapján megállapítandó munkadíj összegét 50 %-nál nagyobb arányban csak akkor mérsékelheti, ha az kirívóan eltúlzott és ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel.

[35] Arra figyelemmel, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes csupán egyetlen beadványt (írásbeli ellenkérelmet) terjesztett elő, három oldal terjedelemben, valamint, hogy a nem vitatott állítás szerint a perbelivel azonos tartalmú cikk miatt több, lényegében ugyanilyen tartalmú beadványt is készített más perekben, az ítéltábla – ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésére utalással – az elsőfokú bíróság által megállapított 500.000 forint perköltség összegét 260.000 forint + ÁFA = 330.200 forintra mérsékelte. Ez az összeg ugyanakkor már nem kirívóan eltúlzott, a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel nem ellentétes, így az ítéltábla további mérséklésre lehetőséget nem látott.

[36] Azt, hogy a csatolt, 2025. április 1-jén kelt megbízási szerződést a jogi képviselő a cég1 Zrt.. kiadóval kötötte, a felperes nem kifogásolhatja alappal, tekintettel arra, hogy a bírói gyakorlat szerint a perköltség kapcsán perben állása nélkül is maga a kiadó jogosítható, illetőleg kötelezhető.

[37] A felperes megalapozottan sérelmezte viszont, hogy az elsőfokú bíróság 36.000 forint feljegyzett kereseti illeték megfizetésére kötelezte őt. Az Itv. 2025. január 28.-tól hatályos 39. § (3) bekezdésének b) pontja, illetve 42. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja értelmében ugyanis az elsőfokú eljárás illetékének mértéke 31.500 forint. Ezért az ítéltábla a

felperes által az államnak fizetendő feljegyzett kereseti illetéke összegét 36.000 forintról 31.500 forintra mérsékelte.

[38] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a per főtárgyát illetően eredménytelenül fellebbező felperest két óra munkaidő alapul vételével 130.000 forint + ÁFA = 165.100 forint másodfokú perköltség (ügyvédi munkadíj) megfizetésére kötelezte a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben az alperesnek. Ennek kapcsán az ítéltábla felhívja a R. 2. § (1) bekezdésének a) pontját, (5) bekezdését és 5. § (1) bekezdését.

[39] A feljegyzett 48.000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a másodfokú bíróság a felperest kötelezte [Pp. 101. § (1) bekezdése, Itv. 39. § (1) bekezdése, 46. § (1) bekezdése, 59. § (1) bekezdése, 62. § (1) bekezdésének f) pontja].

[40] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

Győr, 2025. június 5.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Szabó Péter s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró